

**ת"פ 46763/01/21 - אנואר אבו מדיגם, כחול לבן - הסעים ושירותים
כלליים בע"מ נגד מדינת ישראל - רשות המיסים, היחידה המשפטית מחוז
מרכז - מע"מ פלילי**

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 46763-01-21 מדינת ישראל נ' אבו מדיגם ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
המבקשים
1. אנואר אבו מדיגם
2. כחול לבן - הסעים ושירותים כלליים בע"מ ע"י ב"כ עו"ד
אלברט הראל
נגד
המשיבה
מדינת ישראל - רשות המיסים היחידה המשפטית מחוז מרכז
- מע"מ פלילי

החלטה

לפניי בקשה למחיקת האישום, בטענה כי לא נערך למבקשים שימוע בטרם הגשת כתב האישום. בקשה לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

כנגד המבקשים, (להלן: "המבקש" ו"המבקשת") הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות כדלקמן:

באישום הראשון:

23 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "חוק מע"מ") ביחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק מע"מ.

2 עבירות של הכנת, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק.

באישום השני:

32 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 במטרה להתחמק או להשתמט

מתשלום מס בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**חוק מע"מ**") ביחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק מע"מ.

2 עבירות של הכנת, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס - לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק.

באישום הראשון נטען כי בין חודש אוגוסט 2012 לחודש מאי 2013, קיבל המבקש, 23 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שם שתי חברות, רשם בספרי הנהלת החשבונות של המבקשת את כל החשבוניות הפיקטיביות ובדיווחיו התקופתיים למנהל מס ערך מוסף, ניכה שלא כדין את סכומי המס המגולמים בהם (להלן: "**התשומה הפיקטיבית**").

סך החשבוניות הפיקטיביות שדווחו למנהל מס ערך מוסף הינו ₪ 8,196,818 וסכום השומות הפיקטיביות הנובע מהן הינו ₪ 1,188,548.

באישום השני נטען כי בין חודש דצמבר 2013 לחודש יוני 2014, קיבל המבקש, 32 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס על שם חברה, רשם בספרי הנהלת החשבונות של המבקשת את כל החשבוניות הפיקטיביות ובדיווחיו התקופתיים למנהל מס ערך מוסף, ניכה שלא כדין את סכומי המס המגולמים בהם (-התשומה הפיקטיבית).

סך החשבוניות הפיקטיביות שדווחו למנהל מס ערך מוסף הינו ₪ 19,112,517 וסכום השומות הפיקטיביות הנובע מהן, הינו ₪ 2,915,469.

טענות הצדדים

טענות המבקש

לטענת הסנגור, המבקש נחקר במחלקת החקירות של רשות המיסים. ביום 29.3.15 נמסרה לו הודעת יידוע, לפיה, תיק החקירה כנגדו וכנגד המבקשת הועבר לעיון המחלקה המשפטית. מסמכי היידוע נמסרו למבקש באופן ידני והוא חתם על קבלתם.

בהתאם למסמכי היידוע הנ"ל, המבקש שכר את שירותי הסנגור, אשר פנה ביום 20.4.15 למשיבה בבקשה לערוך למבקש שימוע ולאפשר לו לצלם את חומר החקירה שבידיה, בטרם עריכת השימוע.

ביום 22.4.15 התקבלה תגובת המשיבה לפיה פניית המבקש התקבלה במשרדיה וכי הודעת היידוע נשלחה למבקש בהתאם לסעיף 60א לחסד"פ. עוד נמסר, כי התיק נמצא ב'בחינת ראיות' ועם סיום בדיקתן ובמידה ויימצאו ראיות, יוכל המבקש להעלות טענותיו במסגרת הליך השימוע.

כמו כן, נמסר כי תישלח הודעה למשרד הסנגור, הכוללת פירוט החשדות, ולסנגור יעמדו 30 יום בטרם יערך השימוע.

הסנגור טען כי בניגוד להתחייבות המשיבה, כתב האישום כנגד המבקשים הוגש ללא עריכת שימוע כחוק.

הסנגור הוסיף וטען כי בירר עם המשיבה מדוע לא נערך שימוע כנדרש, ונמסר לו כי נשלחה למבקש הודעת שימוע לכתובת הדואר. לטענת ההגנה, הודעה זו לא הגיעה כלל למבקש.

לגישת הסנגור התנהלות זו של המשיבה מחייבת את התערבותו של בית המשפט. המבקש היה מיוצג על ידי עורך דין כל העת, באופן תדיר המשיבה מסרה משמכים לעורך הדין ותמזה כיצד בחרה דווקא את מכתב השימוע, לשלוח באמצעות הדואר למבקש.

הסנגור הפנה לחקיקה רלוונטית ולפסקי דין שונים, שם צוינה חשיבות זכות השימוע, ועתר לביטול כתב האישום ולקיום הליך שימוע כחוק.

טענות המשיבה

לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה.

המשיבה מסרה כי כתב האישום דן מתייחס לשני תיקים בהם נחקר המבקש ע"י מחלקת החקירות ברשות המיסים. התיק הראשון, מתייחס לתקופה שבין 31.8.12 לבין 31.5.13 (להלן: **"תיק חקר א"**) והשני לתקופה שבין 31.12.13 לבין 30.6.14 (להלן: **"תיק חקר ב"**).

המשיבה הוסיפה כי במסגרת תיק חקר א' נחקר המבקש ביום 23.12.13, חקירתו אז היוותה חלק מתיק צח"מ רחב היקף, במסגרתו הוא נדרש להעיד כעד תביעה בת"פ 54668-01-14 בבית המשפט השלום בת"א. ביום 29.3.15 במסגרת ריענון שערכה המשיבה לנאשם, במשרדי המשיבה, נמסרו לו שני מכתבי יידוע בגין תיק חקר א' - אשר צורפו לבקשה דן כנספחים 1 ו-2.

עוד ציינה המשיבה כי בטרם הגשת כתב האישום כאן, עשתה כל שבידה על מנת לאפשר לנאשם את זכות השימוע. המשיבה פירטה כי ביום 11.5.20 שלחה מכתב יידוע שני בגין שני תיקי החקר, למענו של המבקש כפי שמופיע במחשבי רשות המיסים, כאשר מכתב היידוע נשלח בדואר רשום, (העתק המכתב צורף לתגובת המשיבה כנספח א').

המשיבה הוסיפה, כי מבדיקה שערכה באתר דואר ישראל, עלה כי חרף העובדה כי הושארה הודעה שנייה לנמען, המכתב "לא נדרש בידי הנמען". לפיכך הוחזר המכתב לשולח ביום 26.7.20. המשיבה צירפה את העתק תדפיס המעקב, שסומן כנספח ב'.

המשיבה הפנתה לסעיף 60א(ג) לחסד"פ, הקובע כי: **"נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה"**.

עוד ציינה המשיבה, כי מכתב יידוע שני נשלח ביום 11.5.20 בגין שני תיקי החקר לכתובתה הידועה של המבקשת עפ"י מחשבי רשות המיסים, (העתק המכתב צורף לתגובה וסומן ג').

מבדיקה שערכה המשיבה באתר דואר ישראל, עלה כי הנמען "העתיק מקום מגוריו", ולפיכך המכתב הוחזר לשולח ביום 9.6.20 (צורף תדפיס לתגובה מעקרב וסומן ד').

ב"כ המשיבה הוסיפה כי עם חזרתה מחופשת לידה, ניסתה ליצור קשר עם המבקש במספר הזדמנויות שונות, ביום 7.12.20 וכן ביום 31.12.20, אך לא היה מענה בטלפון הנייד של המבקש. המשיבה תיעדה זאת במזכרים שצירפה לתגובה וסומנו ה'1 וה'2.

ב"כ המשיבה טענה כי עשתה כל אשר לאל ידה על מנת ליידע את המבקש כמצוות סעיף 60א לחסד"פ, אך משבחר המבקש שלא לקבל את דבר הדואר ולא לענות לשיחותיה, הוגש כתב האישום ביום 24.1.21.

ב"כ המשיבה אישרה התכתבות בעבר עם ב"כ המבקש, אך ציינה כי מדובר בהתכתבות משנת 2015 הקשורה לתיק חקר א', ולא היה באפשרותה לדעת כי עודנו מייצג את המבקש בהליך כלשהו. הוסיפה, כי סברה שאין זה אתי כלפי החשוד (כמעמדו אז) לפנות לעו"ד שייצג אותו בעבר ולשאול אם עודנו מייצגו.

אשר לטענת ב"כ המבקש כי כתב האישום נמסר לנאשם באמצעותו, ציינה ב"כ המשיבה, כי ביום 21.2.21 בדקה במערכת בתי המשפט ולאחר מכן באתר דואר ישראל האם כתב האישום התקבל אצל המבקשים, אז עלה כי הם "סירבו לקבל את דבר הדואר". נוכח העובדה כי המבקש לא ענה בעבר לשיחותיה, ביקשה ב"כ המשיבה את עזרת מחלקת החקירות ברשות המיסים. ראש המדור מר יורם גלאי, התקשר לנאשם וביקש כי יגיע למחלקת החקירות, אך זה טען כי הוא חולה. מאוחר יותר, יצר קשר ב"כ המבקש ביוזמתו עם ראש המדור, ואז ורק אז, תואם מועד למסירת כתב האישום.

נוכח אלה, טענה ב"כ המשיבה כי השימוע לא התקיים בשל התחמקות המבקש מקבלת מכתב היידוע באמצעות הדואר הרשום, וכן התחמקותו מקבלת שיחותיה.

על כן, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה, אך לפניו משורת הדין, הביעה נכונות לקיים שימוע בדיעבד ולשמוע את טענות המבקש באופן קשבת ונפש חפצה.

דין והכרעה

הליך היידוע וזכות השימוע מעוגנים בסעיף 60א לחסד"פ, הקובע כך:

"(א). רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

זכות השימוע הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע להשמיע את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחליט אם יש מקום להעמידו לדין ובכך לאפשר לרשות לבחון את טענותיו של חשוד בטרם קבלת החלטה על העמדה לדין.

הפסיקה חזרה והדגישה כי יש לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, ר' לעניין זה בג"צ 1400/06 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה, פסקה 15 (6.3.2006); וגם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות" ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועוד שחם עורכים, 2013).

יש לבחון, האם המשיבה הפרה את חובת הידוע ובכך מנעה מהמבקש זכות יסוד של שימוע טרם הוגש כתב האישום נגדו.

במקרה שלפני, שוכנעתי כי המשיבה פעלה בהתאם להוראות החוק.

מכתבי היידוע למבקש והן למבקשת, נשלחו באמצעות דואר רשום, הכולל מספר מעקב. לפי רישומי המשיבה המכתב למבקש נשלח ביום 11.5.20, הגיע ליחידת הדואר ביום 27.5.20 ובאותו יום הושארה הודעה לנמען. הודעה נוספת הושארה לנמען ביום 4.6.20, המכתב המתין ביחידת הדואר עד ליום 24.6.20 וביום 26.7.20 הוחזר לשולח- למשיבה, זאת, מאחר ולא נדרש על ידי הנמען.

אשר למכתב היידוע למבקשת, אף הוא נשלח ביום 11.5.20 והוחזר לשולח- המשיבה ביום 9.6.20, מאחר והנמען "העתיק כתובת".

מאז החזרת המכתבים למשרדי המשיבה חלפו מספר חודשים, ולאחר ששבה ב"כ המשיבה לעבודה מחופשת הלידה ניסתה להשיג את המבקש טלפונית וזאת בשני מועדים - מספר פעמים בכל מועד, כפי המזכרים שצורפו לתגובתה (7.12.20 ו-31.12.20), אך לא היה מענה.

כתב האישום הוגש ביום 24.1.21, ונשלח למבקש ביום 8.2.21, אך ביום 14.2.21 סירב לקבלו.

אז, הסתייעה ב"כ המשיבה ביחידה החוקרת על מנת להמציא את כתב האישום ובעת זו יצר קשר ב"כ המבקש וקיבל את כתב האישום בשמו של המבקש.

אין למבקש להלין אלא על עצמו. המבקש לא פנה לקבל את דבר הדואר הרשום ולא ענה לשיחות הטלפון כאשר התקשרה ב"כ המשיבה. אכן, אין בשיחות הטלפון כדי להוות "תחליף המצאה" אך כאן, פעלה המשיבה "למעלה מן הצורך" עת ניסתה לאתר את המבקש וליידעו. אף כשנדרש המבקש, על ידי ראש מדור מחלקת החקירות, לסור אל המחלקה, ציין כי הוא חולה.

יחד עם זאת, מצאתי לאפשר למבקשים לקבל את יומם בשימוע שיערך להם. זאת, מאחר והנני סבורה כי בפרק הזמן שחלף מאז שליחת מכתבי היידוע, שהוחזרו למשרדי המשיבה ולא התקבלו, ועד להגשת כתב האישום, חלפה כחצי שנה בה היתה למשיבה הזדמנות נוספת להמצאת מכתבי היידוע למבקשים. זאת ועוד, כשהתבקש המבקש בשיחת הטלפון לסור אל מחלקת החקירות אצל המשיבה, מייד עדכן את בא כוחו וזה ביוזמתו יצר קשר עם ראש המדור.

המשיבה אף יכולה היתה ליצור קשר בעצמה עם ב"כ המבקש ולברר אם הוא עדיין מייצג את המבקש. אין היא היתה צריכה למסור לב"כ המבקש פרטים ולפגוע בפרטיותו של המבקש, אך כאמור, יכולה היתה לברר אם הוא אכן מייצג.

באשר לעריכת השימוע לאחר הגשת האישום, אציין כי אכן דרך המלך היא קיום שימוע עובר להחלטה האם להגיש כתב אישום אם לאו. אך יש להאמין גם כי רשויות התביעה ישמעו את כל טענותיו של המבקש בלב פתוח ובנפש חפצה גם בשלב מאוחר יותר.

לאור האמור, שוכנעתי כי אין מקום להורות על ביטולו של האישום, אך יש לאפשר למבקשים להשמיע טיעוניהם בפני רשויות התביעה, על פי הכללים המקובלים, תוך מתן הזדמנות מלאה לפרוש את מכלול השיקולים וההיבטים הנדרשים לעניין, ושקילת הנאמר באופן קשבת.

לאור האמור, הנני מורה כי המשיבה תערוך שימוע למבקשים תוך 30 יום מהיום.

קובעת לדין ביום 13.10.21 בשעה 09:30.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבות באמצעות ב"כ.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, בהעדר הצדדים.